

har truffet en Ordning, som i alle Tilfælde er jævnt tilfredsstillende. Spørgsmaalet er vanskeligt, og jeg kunde tænke mig, at man var kommet til en Ordning, hvorved der var kommet et noget mere organisk Forhold mellem den temmelig nøjeregnende Stilling, der er taget med Hensyn til Fejltællingspengene, naar de giver Underskud for Tjenestemanden, og saa Ordren med Hensyn til Overskuddet ved Fejltælling, som skal indbetales i Statskassen. Men det er nu jævnt tilfredsstillende, og jeg vil udtale min Glæde over, at den Sum, der er sat paa Budgettet, kun er beregnet kalkulatorisk.

Derimod vil jeg gerne tilføje nogle faa Ord med Hensyn til Pengesedlerne. Det er et meget vigtigt Spørgsmaal, den meget ærede Ordfører dér har rejst. For os andre, der sjældnere har Lejlighed til at bytte 500 Kr.-Sedler, er det naturligvis ikke saa væsentligt, som det er for Kasseembedsmænd, der i Hast og ofte i meget stor Hast skal veksle disse Sedler. Det er ikke helt udenfor min Tanke, at Nationalbanken bør gøres ansvarlig, naar dens Sedler med Hensyn til Farve og Mønster er saa sammenfildrede med hinanden, at det, som den meget ærede Ordfører, der selv er Kasseembedsmand, siger, er nødvendigt, at de ligger paa en ganske bestemt Maade, saa man kan se alle Nullerne for ikke at forveksle en 500 Kr.-Seddel med en 50 Kr.-Seddel. Saa synes jeg nok, man gennem Bankkontrollen, det vil sige gennem Justitsministeriet, kunde tænke sig at gøre Forsøg paa at gøre Ansvar gældende overfor Nationalbanken, der har udstedt Sedlerne. Jeg tror nok, den meget ærede Ordfører og jeg har samme Kilde med Hensyn til den Postekspedient, der er omtalt; efter de Oplysninger, jeg har, men som jeg selvfølgelig ikke kan staa inde for, da ogsaa jeg først fik dem i Gaar, har han lidt et positivt og ikke refunderet Tab paa 450 Kr. ved at forveksle en 500 Kr.-Seddel med en 50 Kr.-Seddel af Nationalbankens nye Sedler. Det blev ogsaa oplyst paa de Skemaer, som Dansk Postforening udsendte den Gang, det truede med, at Fejltællingspengene for Postvæsenet helt skulde ophøre. Til Dato er dette Tab, som sagt, ikke blevet godtgjort ham, og jeg vilde ikke finde det unaturligt, om vi i alt Fald i dette Tilfælde, indtil der kunde

træffes en almindeligere Foranstaltning med Nationalbanken med Hensyn til de nye Sedler, gjorde den opmærksom paa dette, saa at Indenrigsministeriet gennem Justitsministeriet lagde Nationalbanken det nær, at der vistnok vilde være Anledning for den til at refundere dette Beløb til den paagældende Postembedsmand.

Pinstrup: Det var ikke tiltalende for mig at høre, at den højtærede Indenrigsminister vilde lægge mig Ord i Munden, som jeg hverken har brugt eller tænkt at bruge. Den højtærede Minister vilde gentagende gøre gældende, at det, jeg vilde, var at faa saa mange Embedsmænd som muligt ud over Landet. Jeg har ikke sagt noget saadant, og det har ikke været min Tanke. Hvad jeg har gjort mig til Talsmand for, er, at man paa de omtalte Postkontorer beholder den postale Betjening, man har været vant til i en Menneskealder eller mange Steder mere, i Særdeleshed naar der ikke spares noget ved at indskrænke den. Der er ikke rørt en Tøddel ved de af det ærede Medlem fra Nykøbing paa Mors (Markvorsen) fremførte Tal, ikke den mindste, det kan man simpelt hen ikke. Hvad Spørgsmaalet Ullerslev angaar, vil jeg bemærke, at der har man en Stationsforstander, og naar Hjallerup bliver Station og faar en Stationsforstander, synes jeg, det var den naturligste Ting af Verden, at Postbesørgelsen lægges ind under Stationsforstanderen; jeg ønsker ikke, at vi skal have saa mange Embedsmænd som muligt og faa en Embedsmand for hver enkelt Gren, naar det ikke er absolut nødvendigt. Hvad Spørgsmaalet om Telegrafien ved Hjallerup angaar, var det, jeg mente med den Ytring, jeg fremsatte, dette: Hvad kan det hjælpe, at der kommer en fremmed Handelsmand, naar der paa Brevsamlingsstedet sidder en Mand, som han ikke kan gøre sig forstaaelig overfor, og som ikke kan hjælpe ham til Rette med det, han nu en Gang er vant til at blive hjulpet til Rette med? Jeg har her kun villet tale Landbrugernes Sag paa dette Omraade. Naar man altid bevilger Byerne mere og mere, for at de skal kunne betjenes bedre og bedre, og man samtidig berøver Landet eller Landbefolkningen de postale Goder, de er vant til, maa jeg